

AKIRE AZ ISTEN REÁTEKINT

Isten nem szerette különösebben Attilát. Szerette, de nem különösebben. Meghalt ugyan érte, de nem gyönyörködött a gondolataiban, nem hatódott meg a szavaitól, és nem jött lázba a tetteitől úgy, mint ahogy egyik-másik szentjétől szokott.

Egyszer aztán Attila mégis a figyelme középpontjába került. Erre azt mondhatnánk, hogy Isten őrizzen attól, hogy az Isten reád tekintsen, ha nem volna paradoxon.

Pedig nem kezdődött olyan rosszul ez a reátekintés. Attilát és élete párját, Irént keresztelőre hívták. Családi kötelesség, komaság, muszájmenniség. Az egyedüli, amiért Attila valamennyire mégis várta, a lakoma volt. De amikor ünneplőbe öltözve kiléptek az utcára, ahol harapnivalóan friss volt a levegő, tavaszi szellő táncoltatta az eldobott chipses zacskókat, az ég madarai pedig nagy hangon vitatkoztak megfoghatatlan dolgokról, amikor végignézt a feleségén, aki most, hosszú évek után ismét valahogy csinosnak, mi több, kívánatosnak tűnt, majd végigmérte csámpás, mindenben rá hasonlító fiát, aki ott kullogott mellettük a konfirmálásigmajdbelenősz öltönyében, Attila úgy érezte, hogy boldog. Sőt: áldott, ízlelgette a szót. Miért is ne?

– Reád tekint az Isten! – mennydörögte az úr asztala előtt álló szülőknek és keresztszülőknek a nyugdíjazására váró lelkipásztor, egy még számára is meglepően erőteljes prédikációban. Attila összereszt. Mi van, ha tényleg reám? Most el tudom képzelni...

A keresztelő simán ment. Miközben nyakon öntötték keresztvízzel, a kis szaros meg se mukkant a megilletődött Irén ölében, a keresztlevelet is sikerült helyesen kitölteni, rántott szelet is volt bőven, és remekül csúszott a kémeri borral. Reád tekint az Isten... Hmm.

Aztán következő vasárnap, amikor reggel kint mínuszok voltak, korán csörgött a telefon, és hívta az épülő ház tulajosa, hogy meggondolta magát, mégsem ott lesz a zuhanyozó, hanem a fürdő másik felében, Attilának meg ki kellett másznia a jó meleg ágyból, Irén mellől, és ki kellett mennie az új negyedbe, megint feltörni a betont és újracsövezni azt, amit már egyszer megcsinált, már nem érezte így. Majd amikor hazafelé menet, a szupermar-

ketnél, ahova Irén küldte be vécépapíráért, mert ott a legolcsóbb a városban, hátraparkolás közben nekiment egy bevásárlókocsinak, és összetörte a féklámpát, ami pont annyiba került, mint az elmúlt két hétvégi fusizás együttvéve, azon kezdett gondolkodni, hogy mit csinál rosszul. Mert hogy valamit múlt vasárnap jól csinált, amit most nem, abban egyre biztosabb volt.

Eldöntötte, hogy kész, vasárnap eztán templomba mennek, ahogy régen. Amikor Irénnek udvarolt, járt rendesen, de inkább csak azért, hogy őt láthassa. Aztán jött a gyerek, kellett a pénz, lett a sok fusi, azt meg ugye mikor, ha nem hétvégén? Irén az elején örült az újbóli templomozásnak, ifjú Attila viszont haragudott: nem értette, mi ütött az apjába? Aztán még inkább haragudott, mert ahogy kevesebb lett a fusi, kevesebb lett a zsebpénz is. A prédikációk halálosan unalmasak voltak, ifjú Attila a telefonját pötyögtette, Irén meg egyre többször jelentett beteget, és otthon maradt.

Egy, a bűnökről szóló, depresszív istentisztelet után, ami valóságos gyűjteménye lett a nyugdíjazását váró lelkész közhelyeinek, és amelyet a családból egyedül Attila hallgatott végig, ő is úgy döntött, hogy inkább kimarad, és visszatér a vasárnapi fusihoz. De közben a fejét törte, hogy mit nem csinál jól. Mit kellene tennie ahhoz, hogy ismét és immár folyamatosan, reá tekintsen az Isten. Ez a bűn dolog feszt eszébe jutott, hiába próbálta elhessegetni. Nem voltak nagyszabású bűnei, sőt madártávlatból nézve csupa unalmas, piti bűnei voltak, de ő mentül többet gondolt rájuk, annál jobban zavarták. Talán emiatt van minden!

Vegyük sorra: a kis hazavivések. Igaz, hogy ritkán tette, és többnyire resztliket, olyasmit, ami megmaradt egy-egy nagyobb munkából. Ebből lett otthon új fürdő, locsolóberendezés a konyhakertbe, fényorgona a gyerekek, noha soha nem használta. Most úgy érezte, hogy ez mégiscsak lopás. De már visszavinni nem lehetett, bevallani sem volt bátorsága. Jól tudta, ezzel nemcsak a főnök haragját, de az összes kolléga utálatát is magára vonná. Így hát összeszámolta, hogy ez körülbelül mennyibe kerülhetett az elmúlt évek során, és eldöntötte, hogy titokban letúlórázza. A főnök meg is lepődött hónap végén, hogy Attila sokszor és sokat maradt bent, és közben mégsem gyűlnek a túlórái. De végül is ez nem került neki semmibe. Irén viszont nagyon nem értette, hogy jó-jó, későn jön, viszont akkor hol a túlórapénz? A férje ezt elintézte annyival, hogy csak egy régi, befejezetlen meló. És a bajsza alatt somolygott, hogy lám, sikerült olyat hazudni, ami végső soron igaz.

Aztán meg ott van a káromkodás is, leginkább munka közben, jutott eszébe. Persze nem megy másként, amikor az a kurrrrva cső harmadszor re-

ped meg, hogy az isten... De bárhogya akarta, nem tudta legyőzni, a káromkodás erősebb volt, mint ő. Ekkor, látva a sok fejhallgatós fiatalat az utcán, kitalálta, hogy munka közben ő is zenét fog hallgatni, és pedig egyházi dalokat. Volt elég a youtube-on, és így tényleg jobb lett: amíg szólt a zene, nem káromkodott, vagy csak nagyon ritkán.

És ott van még az esti szexképnézés. Irén nem tudhatta, miket néz ő munka után a cégnél, vagy lefekvés előtt, hátul a műhelyében a telefonján, és miért megy ki utána az udvari vécébe. Este az ágyban meg azt hihette, férje az egész napos munkától olyan kimerült, hogy már nem kezdeményez semmi hetypetyét. Pedig hát nem. Inkább csak nem akarta megint azt hallani, hogy ne, Atti, most nincs olyan hangulatom, és nem volt türelme szép lassan meghoznia a felesége kedvét. A szexképek semmi ilyet nem mondtak, és semmi törődést nem igényeltek. Tehát ez nehezebb dió volt. A telefonját mégsem hagyhatta otthon, ráadásul akkor egyházi dalokat sem lenne miről hallgatnia melő közben. Megállta egypár napig, egy hétig, kettőig, nyáron néha hónapokig is megfélekedezett erről. De aztán mindig jött egy este, amikor nem bírt magával, és kezdődött az egész előlről. És minden új-rakezdésnél a meztelen lányok sokkal ártatlanabbnak és izgatóbbnak tündtek, mint amikor gyakran foglalkozott velük.

Most viszont eldöntötte, hogy kész, ez így nem mehet tovább, és penitenciát rótt ki magára. Ha este „rosszfiú” volt, hajnalban egy órával korábban kelt, kiment az utca végi blokkok közé, és a lépcsőházak elől meg a kis játszótérről összeszedte az eldobott zizis és csipszes zacskókat, sörös dobozokat és csikkeket. Egy idő után már pontosan tudta, mikor kell mennie, hogy a gyári melósokkal már ne, az iskolásokkal még ne találkozzék. De igazából ettől sem könnyebbült meg, és végig félt, hogy lebukik, hogy magyarázkodnia kell majd Irén előtt. Mert ha más el is hitte volna, hogy csupa önzetlenségből vagy a környezet megóvásáért teszi, tudta, hogy Irén nem érné be ennyivel. Ráadásul ilyenkor kialvatlan volt, a munkahelyen is egyik hülyeséget csinálta a másik után, és mikor a hőlégfűvót egyszer bekapcsolva felejtette, és nemcsak a bermanngcső olvadt meg, hanem mögötte az egész biztosítótábla, akkor már jött a írásos figyelmeztetés fizetéslevonással.

És akkor még az italról nem beszéltünk. Nem, abban egészen biztos volt, hogy nem alkoholistá. De azt azért elvárta, hogy Irén minden vacsora előtt tegye ki neki a stampedli erőset, nem baj, ha ő nem kér, a végén pedig kocintson vele a háziborral vagy a nyári melegben a műanyag palackos helyi sörrel. Így csúszott jól a vacsora, így tudott lenyugodni, kicsit elbódulni egy stresszes nap után. Ideges lett, ha a pia kifogyott otthonról, és Irén nem szólt

neki, hogy gondoskodjon az utánpótlásról. Márpedig Irén gyakran nem szólt, mi több, ha szólt, azt is szóvá tette, hogy néha azért lehetne tartani egy kis szünetet. Most valamiért ez is eszébe jutott.

Ekkortájt hirdették meg a segélyakciót a vidéki bentlakásos iskola számára. Ezt is a templomban hallotta, húsvétkor. Sátoros ünnepek alkalmával azért el-eljártak, Irén ehhez ragaszkodott. Most egy sofőrt kerestek a gyülekezet mikrobuszához, aki az adományokat elviszi, meg egy önkéntes vízszerezőt, aki át tudná nézni a bentlakás egyre gyakrabban elduguló lefolyóit. Attila úgy nyújtotta fel a kezét, mintha az élete múlna ezen. Irén jól meg is nézte, de úgy tűnt, végső soron büszke rá. Szombat reggel, amikor otthonról indult, az utca végi játszótéren csipszes zacskót táncoltatott a szél.

Ezen az úton világosodott meg. Útitársai, a csinos huszoneves ifjúsági és gyermekmunkás, valamint az Attilával nagyjából egyidős presbiter végig a tavalyi konferenciáról áradoztak. Mindketten olyanoknak tűntek, mint akikre reá tekintett az Isten. Vagy az Úr, ahogy ők mondanák. Sőt, ahogy teltek az órák, Attila egyre inkább meg volt győződve arról, hogy éppen ilyenek az áldottak. És arról is, hogy az áldás, vagyis reátekintés elég szoros kapcsolatban lehet ezzel a konferenciával. Nincs mese, jövőre neki is el kell mennie!

A konferenciát idén a szokásosnál egy héttel korábban, ősz legelején szervezték. Így Attilának a rendes nyári szabadságából kellett félretennie három teljes napot. Irén nem tiltakozott, és nem próbálta meg lebeszélni. Jobb, ha ilyen helyre jár, mint kocsmába. Vagy halászni! – ezt gondolhatja Irén, villant meg Attilában. A konferencia Balaton-felvidéken volt, egy termálvizes szállodában, úgyhogy Attilának nemcsak a részvételi díj miatt kellett pár extra fusit vállalnia, de az útiköltség ráeső részét is ki kellett termelnie. Úgy volt, hogy Zsoltnak, a presbiternek a kocsijával mennek, ő tavaly hozott egy négyéves Passatot Németből, úgy ment, mint a golyó. Attilára meg csak mint tartaléksofőrre lehet majd szükség, ha Zsolt elfáradna. De két nappal indulás előtt kétségbeesetten hívta Zsolt, hogy nem tudja, hogyan, de elszakadt a vezérműszíj, besült a motor, ez bizony nem lesz meg a héten, pótautó kellene. Attila dörzsölgette a halántékát, majd elmondta Irénnek a dolgot. Irén azt válaszolta, hogy előbb-utóbb úgymint rendbe kell tennie a kocsit, ő ki nem állhatja, ahogy most kinéz. Úgyhogy kivettek pénzt a vésztartalék számláról, Attila vett négy vadonatúj gumit, olajat cserélt és mindenféle szűrőket, megjavította az ablakemelőket is, kitörölte, kiporszívózta a kocsit, végül elvitte egy mosodába, és kívülről is levikszolta. Mint ha tíz évet fiatalodott volna az öreg Mercedes!

Éjszaka nem jött álom a szemére.

– Ne ficánkolj annyit, aludj! – mordult rá Irén.

Könnyű azt mondani.

– Holnap vezetned kell egész nap... – tette hozzá szelídebben a felesége, és hátulról átkarolta.

Most. Talán most kéne megfordulni, csókolgatni, rámászni. De míg ezen gondolkodott, Irén szuszogása egyenletessé vált. Inkább nem költi fel. Nem baj, a konferencia után minden más lesz, én is más leszek, olyan, mint Zsolt vagy Vicus, a gyermekmunkás, na nem olyan jó seggű, hanem olyan áldott. Például annyira, hogy nem fogok Vicus hátsójára gondolni, miközben a feleségem mellett fekszem az ágyban – gondolta.

Pár órát tudott aludni mindössze, és mikor kiszállt az ágyból, Irén már a tízóraját csomagolta.

– Három adag kávéfőztem le, tej, cukor benne van, betettem a kék termoszba. Legyen végig melletted. Ha kicsit is álmosodsz, főleg evés után, okvetlenül igyál!

Aztán úgy búcsúzott el, ahogy még soha.

– Isten áldjon... – mondta, miután megcsókolta.

Abban a pillanatban hagyta volna a konferenciát a fenébe: ölbe kapni Irént, vinni vissza a hálószobába...

De menni kellett. Az utca végén a játszótér tiszta volt. Nahát, talán valaki a helyembe lépett? Mindegy: a konferencia után már egészen biztosan nem kell szemetet szednem hajnalonként – gondolta, miközben visszaintett Irénnek.

De tíz perccel később, amikor megpillantotta Vicust, a kis piros gurulós bőröndjével, amint a távolsági buszmegállóban várja, Irén már igen távolinak tűnt.

Egész úton ő vezetett. Zsolt ugyan feljánlotta kétszer is, de nem akart gyengének tűnni, és az igazat megvallva, nem szívesen bízta volna a szépen rendbetett kocsiját olyasvalakire, aki azt sem tudja, mikor van a vezérműszíj-csere ideje.

– Ti csak beszélgetsetek, olyan jó hallgatni titeket – mondta, és ebben volt is igazság.

Öreg este volt, mire a Balaton-parti szállodába értek, a konferenciateremben már el is kezdődött az esti dicsőítés. Két gitárral, egy billentyűssel és egy dobszettel nyomta az egyetemistákból álló zenekar. Hejj, ha nekem húszévesen ilyen felszerelésem lett volna! – irigykedett, eszébe jutott a katonaság által derékba tört dobos karrierje, és máris ellenszenvesnek találta

őket. De a két szólista lány olyan gyönyörű hangon és átszellemülten énekelt, hogy egy idő után Attila azon kapta magát, hogy követi a kivetített szöveget, sőt, a refrént dúdolgatni is kezdte. Akkor még furcsa volt, hogy van, aki kitárt tenyérrel, felemelt kézzel, behunyt szemmel vagy ezek valamilyen kombinációjával dicsőít. Csak ő meg Zsolt álltak egyik lábukról a másikra, ő még a kezét is zsebre dugta, mintha attól félne, hogy egy óvatlan pillanatban magától fog a levegőbe emelkedni. Attilának eszébe jutottak a szaklicis táncestek, ahol muszáj volt valamit táncolni, mert ha nem, az oszi rögtön nógatni kezdte az embert, és akkor már az egész évfolyam azt nézte, hogy ő hogyan szerencsétlenkedik.

De csak az első este volt ilyen. Másnap Attila azt vette észre, hogy valami történik vele, mintha elkezdett volna változni. A dicsőítés során már sokkal kevésbé érdekelte, hogy ki mit csinál körülötte, sőt, egy adott pillanatban a tenyereit is kitérte felfelé, mint aki készen áll az áldást fogadni, vagy mint aki egy láthatatlan tornalabdát tart. A másik, ami feltűnt, hogy nem érdekli annyira Vicus. Az egyik amerikai gitáros már első este elkezdte csapni neki a szelet, és Vicus, láthatóan, ezt cseppet sem bánta. Mikor először pillantotta meg őket a vendéglőben, kicsit rosszul esett, pedig Vicus azonnal bemutatta őt az amerikainak, de aztán ők ketten tovább trécseltek angolul, Attila pedig meg sem tudott mukkanni, így inkább továbbállt. De ettől kezdve sokkal kevésbé leste, hogy merre van a lány, és ha meg is látta, nem tapogatta le azonnal a tekintetével. A harmadik furcsaság is a vendéglőben történt. Sorban álltak a húsos pultnál, és látta, hogy már csak egy pár szelet rántott hús maradt. Ekkor tűnt fel a jobbján egy idősebb pasas, valószínűleg nem látta, hogy merről áll a sor, és csak úgy odaszédelt. Máskor úgy tett volna, mint aki nem veszi észre, és ahogy az előtte álló végzett, egyből a helyére lép. Most viszont nagyvonalúan maga elé engedte a beszélgetőt, aki, természetesen, kivette az utolsó két szeletet. De ennél is furcsább volt, hogy utána Attila nem bosszankodott, és nem érezte magát lúzernek. Beírta hideg fasírttal, vegyes salátával, és jókedvűen ült le néhány új ismerős mellé.

Az előadásokon szorgalmasan jegyzetelt, hogy otthon újra tudja olvasni, Irénnek be tudjon számolni, és ha lesz rá alkalom, ő is elő tudjon rukkolni majd olyan mondatokkal, mint Vicus vagy Zsolt. Meglepődött, hogy mennyire elfáradnak az izmai, pedig hát egész nap fúr, szerel, csavar, de úgy látszik, az írás más izmokat vesz igénybe. Következő nap olyan jókedvűen ébredt, mint még talán soha. Mire Zsolt felkelt, ő már úszott egyet a Balatonban, aztán áztatta magát termálvízben, utána jól reggelizett, a dicsőíté-

sen már félig-meddig kívülről tudta a dalokat, és most mert behunyt szemmel énekelni. Mindezek ellenére csak késő délelőtt, a kávészünetben dőbent rá: ez az, amit kerestem! Tényleg működik: áldott vagyok! Hát ez ilyen egyszerű? El kell jönni a konferenciára, és itt megáldódik az ember? Úgy tűnik, igen. És, Vicust meg Zsoltot elnézve, ez kitart egész évben. Kicsit olyan, mint az éves orvosi vizit vagy a műszaki a kocsiknál: a lelket is karban kell tartani, olajat kell cserélni, évente legalább egyszer. Nagyon elégedett volt a hasonlatával, gyorsan le is írta a füzet végére, hogy Irénnek majd elmondhassa. Jövőre okvetlen el kell hoznia őt is!

Az utolsó nap a délelőtti programmal, avagy kibocsátással ért véget, majd mindenki kapott hidegebédet az útra. Búcsúzkodtak az új barátoktól, Attila úgy dobálta jobbra-balra az Isten áldjonokat, mint aki világeletemben ezt csinálta. Kár, hogy csak ennyi volt, gondolta őszintén.

Még a visszaút is jól kezdődött. Negyediknek magukkal vittek egy miszionáriust, aki a városuk közelében szolgált. Még énekeltek is a kocsiban az újonnan tanult dalok közül jó párat, aztán mindenki az előadásélményeit osztotta meg, és hogy mit fog ebből az életében, munkájában, gyülekezetében hasznosítani. Zsoltot kicsit bosszantotta, hogy vezetnie kell, és legalább lopva nem nézheti meg a jegyzeteit, mert így semmi okosat nem tudott mondani. Ha mégis eszébe jutott valami, mire kitalálta, hogyan mondja el, már valaki megelőzte, és általában sokkal jobban megfogalmazta. Hiába na, ő nem végzett egyetemet, csak szaklicit.

Valahol a határ környékén kezdődött. Egyáltalán nem biztos, hogy a határ miatt, valószínűbb, hogy csak a vacsora utáni elnehezülés – talán nem kellett volna csülköt rendelni, de hát otthon mikor ehetne ilyet? – vagy az, hogy nagyon megivott volna egy pohár vöröset a csülök után, de nem lehetett, vagy az, hogy besötétedett, és nem szeret sötétben vezetni? Ki tudja? A határig kifogytak az énekekből és a mondanivalóból is. Zsolt megint felajánlotta, hogy szívesen vezet, de visszutasította, mire a presbiter szinte azonnal elaludt az anyósülésen. Hátról a miszionárius és Vicus viszont élénken dumáltak, amiből, noha nagyon szerette volna, csak foszlányokat értett. Úgy tűnt, egyre személyesebb dolgokat „osztottak meg”, persze kizárólag „testvéri alapon”. Attila nem tudta eldönteni, hogy az idegesíti jobban, hogy Vicus ilyen gyorsan és ilyen meghitt közelségbe tud kerülni tök ismeretlen fiatal pasikkal, vagy az, hogy mikor a vécére ment a benzinkútnál, azon kapta magát, hogy ismét a lány fenekét bámulja, és közben némán, befelé azt mondja: a kis kurvája...

Megrémült magától, gyorsan bement ő is, ivott még egy kávé, kicsit tornászott a kocsi mellett.

– Ne vezessek én? Tavaly óta van jogosítványom, és elég ritkán van lehetőségem... – próbálkozott a misszionárius.

– Deeehogy. Teljesen jól vagyok. Ti csak nyugodtan beszélgetsetek!

Még csak az hiányzik, hogy ez a srác az ő új, szabad világgal egyidős Mercedesén tanulgasson. És ő mit csináljon közben? Üljön hátra a saját kocsijába? Vicus mellé?!

Az út hátralevő részén az elveszett áldottságot próbálta visszazerezni. Tegnap megvolt! Még ma reggel is megvolt! És úgy tűnik, a többieknek most is megvan. Legalábbis Zsoltnak biztosan, Vicusért most nem tette volna tűzbe a kezét, a harmadikat meg alig ismerte. A Királyhágón, miközben lassított a kanyarokban, majd kigyorsított belőlük, eszébe jutott egy mondat a ma reggeli kibocsátásról: „Az áldásért meg kell küzdeni. Amilyen kétségbeesetten akarta Jákob az atyai áldást, úgy kell nekünk is akarni...”

De hát nem akarom eléggé? Mit nem csinállok jól? Túlóráztam, penitenciát róttam magamra, visszaadtam, amit elvettem, önkéntes munkát végeztem, időt, pénzt nem kímélve eljöttem erre a konferenciára! És egyetlen nap után már semmi? Mi a baj velem?

Hullámokban öntötte el a kétségbeesés.

Ahogy egyre jobban belefutottak az éjszakába, a hátsó ülésen is szakadozottabb lett a beszélgetés. Később pedig látta a tükörben, ahogy Vicus a misszionárius vállára borulva alszik, szája szélén vékony csíkot hagyott a nyál.

Kihalt városkán hajtottak át. Attila szívében a keserűség helyét fokozatosan átvette a beletörődés. Még egy félóra, és otthon lesz. Aztán ő is aludhat egy keveset, elvégre holnap munkába kell menni. Le van szarva az egész!

Az utolsó, amire emlékezett, egy hosszú egyenes szakasz volt. Hogy hogyan kerültek a vasúti átjáróra, arról fogalma sem volt. Arra riadt fel, ahogy a kerekek megrázkódtak a síneken. András-kereszt volt, vonat nem jött. Ösztönösen megtaposta a féket, de az átkelő utáni éles bal kanyarral már nem tudott mit kezdeni. Úgy repültek ki a mezőre, hogy közben a Mercedes kétszer megpördült a levegőben.

A legrosszabb nem is a becsapódás, gondolta Attila, hanem hogy teljesen elveszíted a tájékozódási képességedet. Nem tudod, hogy merre van az ég, merre a föld, nem tudod, honnan és melyik pillanatban jön majd a végzetes ütés.

Erre emlékezett csak, erre a gondolatra, meg arra, hogy visszahunyta a szemét, és közben úgy szorította a kormányt, ahogy csak bírta. A becsapódás már nem volt meg.

*

Erős, fájó fényre eszmélt. Valaki a szemhéját emelgette, és egy zseb-lámpával bevilágított a pupillájába. Zajok és mozgás a közelben, de ő nem moccanhatott. A háttérben diszkóztak az út menti fák, mintha valaki kékpíros fényorgonát szerelt volna az ágaikra.

Miközben mozdulatlanul feküdt, ott, belül ökölbe szorította a kezeit, és az ég felé emelte.

– Mondd, hogy mit csinálok rosszul, Istenem? Mi a fenét tegyek még?! Ennyire vagyok képes, értsd már meg! Nyomorult, bűnös, szar ember vagyok! Ezt akartad hallani?!

*

Isten az Attila szemében gyönyörködött. Nézte a fehérjén szerteágazó piros ereket, majd az írisz kékesszürke hegyeit, a barna fjordokat, amelyek körülölelték a fekete krátertavat. Csodálta saját keze alkotását. Aztán belebámult a pupilla végtelen feketeségébe, és távoli galaxisokat csodált meg benne.

Ezután, az órához és az évszakhoz képest igen szokatlanul, meleg hajnali szellőt küldött, és megsimogatta Attila homlokát.

– Na végre! Akkor már beszélgetünk – suttogta.

Végiggondolta mindazt, amit tennie kellett. Nem volt könnyű egy jó prédikációt kisajtolni abból a kiegészített, nyugdíj előtt álló lelkeszből, szerencsére a sok unalmas a későbbiekben már ment magától. Nem volt könnyű elültetni az épülő ház tulajdonosa feleségének agyába, hogy mégsem jó helyen van a zuhanyozó, miközben előző este a férjével mindketten elégedettek voltak vele. Majd úgy összezavarni az ikres anyukát, hogy ottfelejtse a bevásárlókocsit a parkoló közepén, noha, természete szerint, igen pedáns ember volt. Még egy kisebb belpolitikai válságot is ki kellett robbantani Atlantában, ami több, bonyolult áttételen keresztül a konferencia előrehozatalát eredményezte, hogy Zsolt ne mondja majd le az utolsó percben az apja jövő heti infarktusa miatt. De a legnehezebb mégiscsak ez a baleset volt. Hagyni a dolgokat idáig jutni: agyrázkódás, sokk, vér, gerinc-, kulcscsont- és nyílt bokatorés. Attila novemberig nem tud labra állni, Zsolt a csigolyatörésével évekig kínlódik, Vicust karácsonykor is még szaggató fejfájás fogja gyötörni. De megérte: Attila reátekintett. Igen, most már végre beszélgetünk! – sóhajtott az Isten.